

ALLY CARTER

CASA
WINTERBORNE

RĂZBUNARE ȘI CURAJ

Traducere din limba engleză
de Mădălina Constantin

corint^vjunior

Prolog

Toată lumea știe ce i s-a întâmplat familiei Winterborne. Într-o zi, acum douăzeci de ani, doi părinți perfecți și-au dus cei cinci copii perfecți pe ambarcațiunea lor perfectă pentru o excursie de o zi în larg.

Toată lumea știe că, douăsprezece ore mai târziu, un singur Winterborne s-a întors acasă – plin de sânge, rănit și agățat de resturi de barcă încă fume-gânde, cu absolut nicio amintire din acea zi care nu fusese nici pe departe perfectă.

Toată lumea știe că singurul supraviețuitor din familia Winterborne a crescut cu cei mai buni bucătari și cu cele mai bune guvernante. Că a avut cei mai buni profesori și că a purtat cele mai frumoase haine, și că era un băiat încântător, care moștenise inteligența ageră a mamei și ochii plini de bunătate ai tatălui.

Toată lumea știe că tânărul moștenitor Winterborne urma să aibă un destin măreț – că, în ciuda trecutului tragic, se născuse în lume ca prinț și ar fi trebuit, desigur, într-o bună zi, să devină rege.

Până în ziua în care Gabriel Winterborne a părăsit pur și simplu această viață perfectă și nu s-a mai întors niciodată.

Nimeni nu știe adevărul.

O noapte la muzeu

April avea multe talente. Cel puțin cinci. Sau poate șase, în funcție de cum le numărai.

Pentru început, era cea mai bună căță-rătoare din toate casele în care locuise vreodată. Era cea mai bună la leapșa și îi era cel mai puțin frică de păianjeni. N-o găsisse nimeni niciodată când se jucau de-a v-ați ascunselea, și își amintea cel mai bine lucruri cum ar fi combinația de cifre de la lacătul de la frigider, chiar dacă o văzuse pe mama adoptivă o singură dată cum o formase în întuneric.

În noaptea aceea, April se simți recunoscătoare pentru toate talentele sale.

Ele îi permisera să se strecoare, ușoară ca o pană, prin living și să ia o cutie de chibrituri, un hanorac negru cu glugă și o banană (pentru că nu trebuie niciodată să furi pe burta goală).

Fusese foarte atentă la muzeu și-și amintea exact unde era intrarea de serviciu și ce cod folosiseră paznicii pentru a intra și a ieși. Observase și gaura din gard – prea mică pentru cineva care nu era disperat la culme să se gândească măcar să se strecoare prin ea.

Totuși, mai mult decât orice, April era disperată la culme.

Era mică, era puternică și nu avea absolut nimic de pierdut.

Parcarea era pustie când ajunsese acolo. Era camere de luat vederi, desigur, dar camere care se mișcau, iar asta însemna că aveau un unghi mort, așa că April rămase total nemișcată o bună bucată de vreme, uitându-se la camerele care scanau parcarea întunecată. Era exact ca la dodgeball¹, iar ea era neîntrecută în găsierea locului de pe teren unde nu-i era nimănui ușor să țintească. Apoi se strecură prin gard, traversă parcarea și ajunsese la ușa care se deschise cu un mic *clic*.

Înăuntru nu era nici măcar o rețea de lasere. Niciun grilaj de fier. Niciun ciobănesc german care

¹ Dodgeball este un joc american cu mingea, în stilul „rațele și vânătorii”, jucat de peste 40 de ani în Statele Unite și preluat cu succes de către canadieni, europeni și asiatici. Echipa României de dodgeball a participat la Campionatul european în 2014 (n. tr.).

să se plimbe încolo și-ncoace și să mârâie la ea în timp ce înainta încet.

Era totuși întuneric, așa că April se bucură că adusese chibriturile și-și aminti de sfeșnicele de argint de lângă vesela familiei Winterborne.

Nu-i trebui decât o clipă să aprindă toate lumânările și să-și croiască drum prin sala spațioasă și pustie. Lumina lunii pătrundea prin ferestre. Veșmintele vechi străluceau pur și simplu, iar inima lui April începu să bată mai tare. Simți furnicături în palme, ca și cum degetele ei n-ar mai fi vrut să funcționeze cu restul corpului. Ca și cum ar fi știut că se pregătesc să atingă ceea ce mama ei ar fi vrut ca ea să găsească.

Sala nu mai era aceeași în întuneric. Poate că toate astea erau doar în capul lui April, dar parcă și mirosul era diferit. Aproape ca... părțurile lui Hulk. Și ca o parcare dintr-o benzinărie. (Care, de fapt, e cam același lucru.)

Continuă să se apropie, până ajunse în fața casei acoperite cu pietre prețioase. Rămase o clipă în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, să respire. Să observe. Nu văzu niciun senzor. Nu erau camere de luat vederi pe pereți.

Totuși, era o oglindă enormă și, când April văzu un bărbat în spatele ei, tresări. Dar nu era decât statuia Santinelei, în hol, de pază. April își dădu seama că singura altă persoană din clădire era fie o stafie,

fie o legendă, și niciuna dintre ele îndeajuns de puternică pentru a o împiedica să afle ce se afla în acea casetă.

April își ținu respirația și mâinile începură să-i tremure, iar cheia o înțepa în palmă de la cât o strănsese. Aștepta. Se întreba. Spera și se ruga puțin.

Oare era o scrisoare? O hartă? Sau poate numărul unui cont bancar elvețian sau o carte de la bibliotecă – una care să fi avut un cod scris pe ultima pagină, cu cerneală simpatică, și să fie nevoie de suc de lămâie și de un uscător de păr ca să-l poată citi?

Era foarte posibil să fie doar un prim pas. Căutarea poate că de-abia începea în această seară, dar nu era nicio problemă. Măcar se afla pe drumul cel bun.

Așa că introduse cheia în broască.

Și respiră adânc.

Și o răsuci.

Și nu se întâmplă absolut nimic.

— E înțepenită, spuse April, deși nu era nimeni s-o audă.

O mișcă de sus în jos. O mișcă de la dreapta la stânga. Ba chiar scuipă pe încuietoare, sperând că e pur și simplu veche și ruginită, și imaginându-și că scuipatul e și el bun la ceva.

Dar cheia nu se învârtea.

Ceea ce trebuia să fie o greșeală.

Se uită în spate, căutând prin încăpere vreo soluție. Santinela era tot în hol. Cu un pumnal la cingătoare.

Ar fi putut să forțeze pur și simplu capacul, își dădu seama April, răsucindu-se pe călcâie. Dar pusese sfeșnicul pe cutie și nu observase că se clătina. Nu se aștepta în niciun caz să se răstoarne.

April nu intenționase sub nicio formă ca toate cele cinci lumânări să se rostogolească de pe latura cutiei și să cadă pe podea.

— Nu! strigă ea, dar era prea târziu.

Rochia lungă și albă avea o trenă de dantelă delicată care ajungea până la picioarele lui April. Văzu lumânările căzând. Se repezi imediat să le împingă cu piciorul, dar dantela veche era ca un fitil și focul izbucni de-a lungul trenei rochiei de mireasă și trecu din tiv în tiv – sărind de pe haine pe draperii. De pe draperii pe perete.

April nu știa când se declanșaseră alarmele și când începuseră luminile să se învârtă. Nu prea auzea bine. Nici nu vedea prea bine. Nici nu respira prea bine, dacă tot veni vorba.

Cât despre gândit, gândea doar atât cât să se întoarcă la micul cufăr și să scoată din el cheia pe care i-o lăsase mama.

Era mult prea târziu pentru a opri focul. Încăperea era plină de fum, iar April simți că se împiedică.

Trebuia să ajungă la o ieșire. Trebuia să iasă afară.
Trebuia să scape, dar...

Căzu.

Și cheia îi alunecă din mână, dispăru în flăcări și fum și în groaza care era mai puternică decât tot ce simțise April vreodată în viață.

Era un pic mai mult aer acolo jos, desigur, iar April era supărată pe ea însăși pentru că uitase că fumul se ridică. Începu să dea din coate și să se târască, luptând cu fumul și cu focul, și cu timpul însuși, trecându-și repede degetele pe podea, căutând. Disperată.

Fumul făcea acum rotocoale. Umbrele se mișcau. Era aproape ca și cum Santinela era vie. Ca și cum ar fi fost cu ea. Ca și cum nu era nevoie să moară singură. Simțea că se strecoară tot mai aproape de ea.

Tot mai aproape.

Văzu o mulțime de stele și căzu într-un somn adânc, cu un singur gând care-i umplu mintea: *Mă așteptasem să fie mai înalt.*